

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR-70-86(27)/13/14/TN

Warszawa, dnia 10 stycznia 2014 r.

DECYZJA DNR-1/3/2014

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267) oraz w związku z art. 26 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej ogólnego bezpieczeństwa rowerów dziecięcych z koszykiem 16" BMX (niska rama), wprowadzonych na rynek przez przedsiębiorcę Artura Nowaka, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Artur Nowak Firma Wielobranżowa MEXLLER w Częstochowie, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/110/2013 z dnia 5 listopada 2013 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 18 listopada 2013 r. przedsiębiorca Artur Nowak, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Artur Nowak Firma Wielobranżowa MEXLLER w Częstochowie (zwany dalej „stroną postępowania”) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej „Prezesem UOKiK”) nr DNR-1/110/2013 z dnia 5 listopada 2013 r. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uznał, że strona postępowania usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez rowery dziecięce z koszykiem 16" BMX (niska rama), zwane dalej „rowerami dziecięcymi” i na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r.

o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów”, umorzył w tym zakresie postępowanie administracyjne. Ponadto, na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 3 000 zł.

We wniosku strona postępowania zwróciła się o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie nałożonej kary pieniężnej oraz przedstawiła okoliczności, które w jej opinii przemawiają za uwzględnieniem tego żądania. Strona postępowania podkreśliła, że podjęła współpracę z Prezesem UOKiK i niezwłocznie podjęła działania w celu wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez rowery dziecięce. Ponadto strona postępowania wskazała na swoją ciężką sytuację finansową oraz przedstawiła zestawienie sald i obrotów za okres 1 stycznia 2013 r. – 31 października 2013 r.

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, pismem z dnia 9 grudnia 2013 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Zadaniem organu odwoławczego jest ponowne rozpatrzenie sprawy i ocena materiału dowodowego, przy uwzględnieniu stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania decyzji przez organ w pierwszej instancji, jak i zmiany stanu faktycznego, które zaszły pomiędzy wydaniem decyzji przez organ I instancji, a wydaniem decyzji przez organ odwoławczy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 2009 r., II OSK 1565/08). Powyższe stanowisko Sądu nie traci na aktualności także w przypadku postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezesa UOKiK na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w którym to postępowaniu funkcję odwołania pełni wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W istocie bowiem w postępowaniu w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy organ powinien rozpatrzyć sprawę na nowo w jej całości, nie ograniczając się jedynie do rozpatrzenia zarzutów strony podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, badając zarówno jej zgodność z prawem, jak celowość i słuszność rozstrzygnięcia.

We wniosku z dnia 18 listopada 2013 r. strona postępowania oświadczyła, że kwestionuje decyzję nr DNR-1/110/2013 z dnia 5 listopada 2013 r. „w części, tj. w punkcie 2 dotyczącym nałożenia (...) kary pieniężnej” oraz wniosła o jej uchylenie. W związku z tym, Prezes UOKiK uznał, że strona postępowania zaskarżyła decyzję nr DNR-1/110/2013 z dnia 5 listopada 2013 r. wyłącznie w zakresie nałożonej kary pieniężnej. Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, jeśli „strona jednoznacznie w odwołaniu wskazuje, że zaskarża decyzję pierwszoinstancyjną w określonej części, to organ II instancji nie może wykroczyć poza tak wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego. W konsekwencji organ II instancji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu I instancji i ponownie rozpatrzyć sprawę także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia” (wyrok z dnia 21 maja 2007 r., I OSK 556/06). Z uwagi na fakt, że strona postępowania zaskarżyła jedynie pkt 2 powyższej decyzji, rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 decyzji jest ostateczne. W związku z tym, Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania ponownie dokonał analizy zgromadzonego materiału w zakresie objętym zaskarżeniem.

Podstawą do nałożenia przez Prezesa UOKiK na stronę postępowania kary pieniężnej było wprowadzenie na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa, tj. rowerów dziecięcych. Wprowadzając te produkty na rynek, strona naruszyła art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zgodnie z którym producent jest zobowiązany wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Naruszenie tego przepisu, zgodnie z art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, upoważnia Prezesa UOKiK do nałożenia na producenta kary pieniężnej w wysokości do 100 000 zł. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że rowery dziecięce – wprowadzone na rynek przez stronę postępowania - nie są bezpieczne, w związku z czym Prezes UOKiK był uprawniony do nałożenia kary pieniężnej na podstawie ww. przepisu.

Wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie nałożonej kary pieniężnej, strona postępowania przedstawiła okoliczności, które w jej opinii uzasadniają odstępnie od nałożenia tej kary.

Strona postępowania powołuje się przede wszystkim na okoliczność podjęcia współpracy z Prezesem UOKiK przy eliminacji zagrożeń stwarzanych przez rowery dziecięce. W opinii strony postępowania, wyeliminowanie przez nią zagrożeń powoduje, że „nie zaszyły przesłanki do zastosowania przez organ nadzoru kary pieniężnej” oraz stanowi „podstawę do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej”. Odnosząc się do powyższych argumentów, w pierwszej kolejności Prezes UOKiK pragnie podkreślić, że jedyną ustawową

przesłanką warunkującą nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, jest wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. Stanowisko to podzielił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 16 listopada 2011 r., sygn. II GSK 1404/11. W decyzji nr DNR-1/110/2013 z dnia 5 listopada 2013 r. Prezes UOKiK uznał, że rowery dziecięce nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa, zatem ustawowa przesłanka w niniejszej sprawie została spełniona. W związku z tym, okoliczność podjęcia przez stronę postępowania współpracy z organem nadzoru i wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez rowery dziecięce, nie stanowi podstawy do uchylenia kary pieniężnej.

Ponadto Prezes UOKiK uznał, że mimo wyeliminowania przez stronę postępowania zagrożeń stwarzanych przez rowery dziecięce, nałożenie na nią kary pieniężnej jest celowe i skłoni ją do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Decyzja o nałożeniu kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa ma charakter uznaniowy. Oznacza to, że ewentualne rozstrzygnięcie co do zastosowania tej sankcji należy do Prezesa UOKiK, który „*dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu*” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 8 lutego 2011 r., VI SA/Wa 2423/10), którym w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest zdrowie i życie konsumentów. Dokonując oceny działań strony postępowania podkreślić należy, że wobec niej toczyło się już postępowanie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa innego modelu rowerów dziecięcych (decyzja Prezesa UOKiK nr 67/2011 z dnia 19 października 2011 r.). Prezes UOKiK uznał więc, że strona postępowania powinna mieć świadomość wymagań bezpieczeństwa przewidzianych dla tego rodzaju produktów i zwiększyć nadzór nad ich bezpieczeństwem, tym bardziej, że produkcja rowerów jest jej głównym przedmiotem działalności gospodarczej. Mimo to, strona postępowania – oferując kwestionowane rowery dziecięce - po raz kolejny narażała zdrowie i życie konsumentów (dzieci). Ponadto w opinii Prezesa UOKiK nie do przyjęcia jest sytuacja, kiedy przedsiębiorca wprowadza na rynek produkty niespełniające wymagań bezpieczeństwa, a działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń przez nie stwarzanych podejmuje dopiero po otrzymaniu stosownej informacji od organu nadzoru. W związku z powyższym, okoliczność podjęcia przez stronę postępowania współpracy z organem nadzoru i wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez rowery dziecięce, nie stanowi podstawy do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. Niemniej jednak, przy określaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK wziął ją pod uwagę jako okoliczność przemawiającą na korzyść strony postępowania.

Strona postępowania powołuje się również na trudną sytuację finansową - twierdzi, że uiszczenie nałożonej kary pieniężnej „wpłynie negatywnie na stan firmy”. Odnosząc się do powyższego argumentu Prezes UOKiK pragnie zauważyć, że straty finansowe strony postępowania nie jest okolicznością, która mogłaby przemawiać za jej uprzywilejowaniem w stosunku do innych podmiotów gospodarczych. Obciążenia natury publicznej, a do takich zaliczają się kary pieniężne nakładane przez organy administracji, są ze swojej natury konsekwencjami niewywiązywania się przez przedsiębiorców z obowiązków, które nakładają na nich przepisy obowiązującego prawa i muszą być traktowane jako czynnik, z którym podmioty w sposób profesjonalny uczestniczące w obrocie gospodarczym powinny się liczyć. Stanowisko przyjęte przez Prezesa UOKiK znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, w którym ugruntowany został pogląd, że gromadzenie środków na pokrycie kosztów działalności gospodarczej oraz zapłatę ciążących na prowadzącym działalność gospodarczą danin publicznych jest immanentną cechą planowania tej działalności (wyrok NSA z dnia 7 listopada 2000 r., I SA/Ka 1188/99), natomiast niepowodzenia oraz trudności związane z uzyskiwaniem dochodów z prowadzonej działalności gospodarczej są elementem ryzyka gospodarczego, dość często występującego w gospodarce rynkowej. Prowadzący działalność gospodarczą winien liczyć się z możliwością zmiany sytuacji gospodarczej na rynku (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 26 stycznia 2011 r., I SA/Wr 1412/10). Prezes UOKiK pragnie też zauważyć, że przy nakładaniu kary pieniężnej uwzględnianie sytuacji finansowej przedsiębiorcy, który naruszył przepisy ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (a w szczególności, jeśli jest to kolejne naruszenie) mija się z celem tej ustawy, tj. ochroną zdrowia i życia konsumentów. Niniejsze stanowisko Prezesa UOKiK znalazło potwierdzenie i akceptację w orzecznictwie sądów administracyjnych, m.in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 lutego 2011 r., w którym Sąd przyznał, że odwoływanie się przez Prezesa UOKiK do sytuacji ekonomicznej strony postępowania „skutkować by mogło nakładaniem minimalnej, czy nieadekwatnej do wartości wprowadzonego do obrotu produktu kary w każdym przypadku, gdy działalność karanego przedsiębiorstwa byłaby deficytowa lub gdyby działało ono w zawyżonej strukturze kosztów” (VI SA/Wa 2423/10). Ponadto, podążając za linią orzecznictwa dotyczącą charakteru tej kary stwierdzić trzeba, że oprócz wymiaru represyjnego dla konkretnego przedsiębiorcy, ma ona także spełniać funkcje prewencyjne i odnosić skutek względem innych przedsiębiorców. Należy także zauważyć, że w podobnych sytuacjach Prezes UOKiK nakładał na innych przedsiębiorców kary w zbliżonej wysokości, co w przypadku strony niniejszego postępowania.

Odnosząc się do nałożonej kary pieniężnej należy podkreślić, iż określono ją na niskim poziomie (zaledwie 3 % maksymalnej wysokości kary przewidzianej w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów), a przy określaniu jej wysokości, zgodnie z art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK uwzględnił w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków przez stronę postępowania. Po pierwsze, działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy), co oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzane przez tego przedsiębiorcę na rynek produkty będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Jako okoliczność obciążającą Prezes UOKiK uznał, że jest to kolejne naruszenie przez stronę postępowania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Na niekorzyść strony postępowania wpływa również fakt, że wprowadzone na rynek rowery dziecięce stanowią zagrożenia dla dzieci, a więc grupy konsumentów, która - zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów - podlega szczególnej ochronie. Natomiast, za okoliczność łagodzącą w niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał brak skarg dotyczących rowerów dziecięcych, a także podjęcie przez stronę postępowania współpracy z organem nadzoru i wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez te produkty. Organ nadzoru wziął również pod uwagę dodatkowe koszty, poniesione przez stronę postępowania w związku z utylizacją 506 rowerów dziecięcych. Ponadto przy ustalaniu wysokości kary kryterium pomocniczym była korzyść majątkowa (w wysokości 17 756,16 zł), jaką strona postępowania osiągnęła ze sprzedaży 96 sztuk rowerów dziecięcych, które trafiły do indywidualnych nabywców i nie zostały przez nią zutylizowane.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Prezes UOKiK po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę w toku postępowania odwoławczego zarówno pod kątem oceny legalności, jak i celowości wydanego rozstrzygnięcia nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek, które

przemawiałby za uchyleniem zaskarżonej decyzji. W całości należy podtrzymać wszelkie argumenty wskazane w zaskarżonej decyzji, uzasadniające nałożenie na stronę kary pieniężnej oraz jej wysokość. W związku z powyższym Prezes UOKiK stwierdził, że decyzja nr DNR-1/110/2013 z dnia 5 listopada 2013 r. była prawidłowa i brak jest podstaw do jej uchylenia.

Mając powyższe na względzie, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Zgodnie z art. 33a ust. 5 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Zastępcą Dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
Jadwiga Gunerka

Otrzymuje:

Artur Nowak
Firma Wielobranżowa MEXLLER
ul. Podkolejowa 25/31
42-200 Częstochowa